Bruilofts eer-gaef, aen D. Nicolaus Beets, Predicant tot Knollendam en Marcken. en Anna van Wassen

T'samen in den h. echten-staet vergadert binnen Amsterdam, den 24. van somer-maendt, 1659.

bron

Bruilofts eer-gaef, aen D. Nicolaus Beets, Predicant tot Knollendam en Marcken. en Anna van Wassen. Gabriel à Roy, Amsterdam 1659.

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bee003beet01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

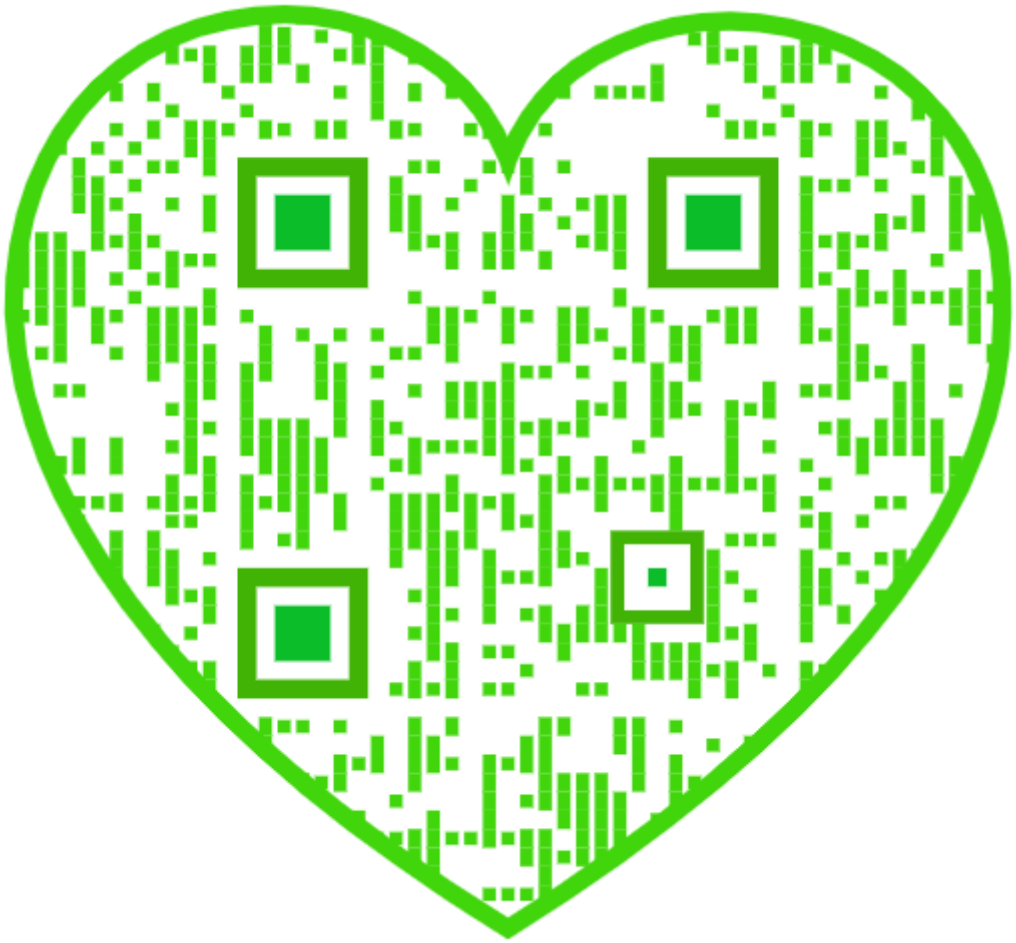

Bruilofts Eer-gaef, aen D. Nicolaus Beets, Predicant tot Knollendam en Marcken. en Anna van Wassen.
T'samen in den H. Echten-staet vergadert binnen Amsterdam, de 24. *van Somer-Maendt*, 1659.

O Beets, die door u soete tael
En wijsheydt uyt de wijste blaren
Gehaelt, weet herten hart als stael
Soo weeck te maken als de baren:
Hoe komt, dat daer ghy herten wind,
Een anders hert u hert verslind.

Het net dat ghy voor and'ren spand,
En tot haer vangst hebt opgehangen:
Heeft selfs sijn meester nu vermand,
En in sijn eygen strick gevangen.
Ghy, die de deught aen and'ren leert,
Zijt van de deught nu overheert.

De deught alleen op u gemoet

Kan hechten; t'overschoone wesen
Is ydelheydt, een nietigh goet:
Bevalligheyt bedroch: gepresen
Is noit de blos die schoon vertoont
Soo geene deugt deselve kroont.

Noit blonck op Hesters schoone kaken
Een beter blos: noit meerder deught
Kon Lysabet rechtveerdigh maken:
Als ANNAES noit volpresen jeught.
Geen wonder dat dan BEETS sijn sinnen
Dees ANNAES deught kon overwinnen.

De deught, die u t'saem heeft gevoeght,
Laet u veel jaren deughdigh leven,
En op dat ghy t'saem leeft vernoeght
Gun d'Hemel sijne goede zegen,
Dat ghy van deught tot deught voort gaet.
De deught is 't eynde en de maet.

Nobilitas fola eft atque unica virtus.

Aen de Selve.

DAt 's lustig over 't sorg'lijk vrijen heen
Gestapt, dat 's braav gebeen
In min'lijkheidt, min-hete BRUIDEGOM,
Nu 't BRUITJE segt ik kom.
Wat maalt het snedig hooft, en wat de sin?
't Is wijsheydt met de min,
En schaemt' en schoonheydt, met een vuurig hert,
Dat sich in een verwert.
Hoe BRUYDEGOM kan een aanminnig'oog,
't Eynd' sijn van uw gepoog'?
Sijn 't lippies is 't een soet-bedauwde mondt,
Die u hebben gewondt?
Schoon sijnse; maar het sedig gelaat
Die all' te boven gaat.
Daar is uw' min. en dat queekt op een lust,
Die nimmer liefde blust.
Vrouw BRUIDTJE, die geen Wulpse, wufte brandt
Gewortelt, houdt aan d'handt,
Die loffelijk vertrad', all' 'tgeen schijnt hoog
Alleen aan 't vleeschlijk oog'.
Is 't taal-kund', of is 't sijn door-pekelt hooft,
Dat u wat groots belooft?

Sijn wetenschap, en sijn raadt-rijke taal,
  ('k Meen der geleerden praal)
Wat sijn die? yet; doch de oprechtigheidt,
  Die in sijn boesem leidt,
Is 't meest, die trock. toen wierd' het sijne 't mijn
  En 't mijne wierd' het sijn.

TOON: Dat Jupiter sijn Troon, &c.

I.
T' Saa Feest-genooden komt,
Wat soud' men sijn verstomt?
Elk vier' de vreugd', daar toe hy is versocht,
De droefheidt heden is een quaadt ghedrocht:
Noch quader geile stof
Voor soete zielen.
Die des Heeren lof
Graag' in haar binnenste behielen.
Daar sy dan bereidt,
Vreughde in matigheidt.

II.
Wat is een dul getier,
Gerammel, en geswier?

Wat aers, als iet, dat 't hert wel bange prangt,
Wat aers, als iet, daar 't hooft wel slap na hangt,
Als 't werkjen is gedaan
('t Is maar schijn-vreughde)
Is 'tgemoedt belaan,
En nooit sich mensch daar in verheughde
Laat ons aan dees' disch
Dan matich, fijn en fris.

III.

Speel-nootjes treed nu voort,
En elk doe als 't behoort,
Soo wordt te recht het nieuw paar in gewijdt,
En onse blijdtschap haar verblijdt,
En gy vereende twee
Als wij beginnen,
Heughlijk dein tree
Des echts, veel vuur'ger sy uw minnen,
Ja 'tsy ongeschendt,
Totdat de doodt

HET END.

Het Levertjen is van een Haen en van geen Quartel,
Wy mogen wel vrolijk zijn maar niet dartel.